

Ἡ Μεσόγειος εἶνε ἡ μόνη κατοικία τοῦ κοραλλίου, τὸ ὅποιον εἶνε ἀντικείμενον μεγάλου ἐμπορίου. Ἐκαστον ἔτος πολλαὶ λέμβοι πλέουσιν πρὸς τὰ παράλια τῆς Σικελίας διὰ τὴν ἀλιεῖαν τούτου. Ἡ δὲ κυβέρνησις τῆς Νεαπόλεως προσδιώρισε τὰ ὅρια τῆς ἀλιείας διὰ νὰ μὴ τὸ καταστρέψωσιν ἐξ ὀλοκλήρου. Ἀλλὰ ἀλιεύεται ἤδη καὶ εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, παρὰ τῇ Βόνη, ἐν ἀφθονίᾳ.

Τὸ κοράλλιον εὐρίσκεται εἰς θαλάσσας ἐχούσας βάθος 15 ἕως 300 ποδῶν. Ἀλλ' εἰς τὸ βάθος τοῦτο, εἶνε ἐλαχίστης ἀξίας. Διὰ νὰ τὸ ἀποσπάσωσιν ἀπὸ τοῦς βράχους ἔνθα εἶνε ἰσχυρῶς προσκεκολλημένον, οἱ ἀλιεῖς μεταχειρίζονται δύο ὄργανα· τὸ πρῶτον σύγκειται ἀπὸ δύο σταυροειδῶς τεθειμένους δοκοῦς, εἰς τὰς ἀκρας τῶν ὁποίων κρέμανται δίκτυα. Ὡστε δταν τὸ ἐργαλεῖον εἰσχωρεῖ εἰς συλλογὴν κοραλλίων, τὰ δίκτυα ταῦτα παρεμπλέκουσι τοὺς κλώνους, καὶ οἱ ἀλιεῖς, σύροντες αὐτὰ πρὸς ἑαυτοὺς, συμπαρασύρωσι καὶ τὰ εἰς τὰ δίκτυα προσκεκολλημένα μέρη. Τὸ δὲ δεύτερον, ἦτον εὐχρηστον τοῦ πρώτου, εἶνε εἶδος κοχλιαρίου σιδηροῦ, ἔχοντος διάμετρον ἑνὸς καὶ ἡμίσεως ποδός, εἰς δὲ τὸ μέσον καὶ τὰ πλεῦρά φέροντος σάκκους δίκτυων ἐφ' ὧν νὰ πίπτωσι τὰ τεθραυσμένα τεμάχια, ἄλλως ἢ θελόν ἀπολεσθῇ· προσκολλῶσι τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο εἰς δοκὸν ἐνίοτε μακρότερον τῆς λέμβου· δι' ἑνὸς δὲ σχοινίου, τὸ εἰσάγουσιν εἰς τὰς κοιλότητας, ἔνθα τὸ πρῶτον ἐργαλεῖον δὲν δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ.

Τὸ κοράλλιον ἐπεξεργαζόμενον, πάσχει διαφόρους μεταβολάς· ἡ διαπνοὴ π. χ. τῶν ἀνθρώπων τὸ καθιστᾷ ὠχρὸν, ὅθεν καὶ εἰς τὸ ἐμπόριον πολλὰ ἔχουσιν ἐνό-

ματα διὰ τὰς διαφόρους μεταβολὰς του, ἥτοι ἀφρὸν αἵματος, ἄνθος αἵματος, πρώτου, δευτέρου καὶ τρίτου αἵματος κ.τ.λ.

Ἄν καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν, δὲν συνειθίζουσι τὸν διὰ κοραλλίων καλλωπισμὸν, ἐργάζονται ὅμως μεγάλην ποσότητα τούτων, τὰ ὅποια πέμπουσιν εἰς ἔλα σχεδὸν τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Ἐν τῇ Ἀσίᾳ καὶ τῇ Ἀφρικῇ τιμᾶται ὅσον καὶ τὸ πάλα· ἐν δὲ τῇ Ἀμερικῇ ζητεῖται προθύμως. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς μόνην τὴν μεσόγειον εὐρίσκεται, εἶνε διὰ τοῦτο εἰς ἡμᾶς στάδιον μεγίστης ἐμπορίας.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, ὑπὸ
Ε. Ι. Σ.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Νοέμβριος.

Ἡ χλόη δὲν κοσμεῖ πλέον τὴν ὄψιν τῆς φύσεως, τῶν δενδρόνων ὠχρίασαν τὰ φύλλα, καὶ ὁ ἄνεμος τοῦ φθινοπορίου μεμαραμένα ἀναρπάζει αὐτὰ ἐκ τῶν κλώνων τῶν καὶ ρίπτει κατὰ γῆς. Οὕτω δὲν καλλύνει πλέον τοῦ γήρατος τοῦ κρυεροῦ τὰ ἔτη, τὸ χαρίεν καὶ ἀνθηρὸν τῆς νεότητος.

Ἀκούεται ἡ ἀγρία βοή τῶν ἀνέμων.

Καὶ τὰ κύματα ὀργίλα καὶ θορυβώδη συντρίβονται κατὰ τῶν ἀκτῶν.

Καὶ πένθιμός τις πανταχόθεν ἀνέρχεται ἰαχὴ.

Ἰδοὺ προαγγέλλεται ἡ τελετὴ τῆς φύσεως.

Οἱ ἱλαροὶ ξέφυροι δὲν θέλουσι ἀναψύχει πλέον τὸν ἄνθρωπον διὰ τῆς δροσερᾶς αὐτῶν πνοῆς.

Ἡ τρυφερά χλόη, ἡ εὐωδία τῶν λειμώνων δὲν θέλει τέρπει τὰς αἰσθήσεις του.

Καὶ ἡ περίλυπος καρδιά εἰς μάτην παρηγορίαν θέλει ζητεῖ εἰς τῶν ἐρήμων τὴν γλυκύθυμον σιωπὴν, εἰς τὴν θέαν τῶν καλλονῶν τῆς φύσεως.

Μεταγχολεκαὶ καὶ ἄθυμοι θέλουσι παρέρχεσθαι αἱ ἡμέραι τοῦ τεθλιμμένου, ὡς αἱ ἡμέραι αἱ πικραὶ τῆς ὁραφανείας, ὡς οἱ ἐρημοὶ τῆς ξενιτείας ἐνιαυτοί.

Τὸ πένθος τοῦτο τῆς φύσεως τὴν ἰδίαν τελευτὴν προαγγελλούσης θλίβει τὰς ψυχὰς, ἔσαι τῶν συμφορῶν καὶ τοῦ ἄλγους ἔπιον τὸ πλήρες ἀψύθου ποτήριον.

Τὸ φύλλον, τὸ πίπτον ἐκ τοῦ δένδρου του ἐν ὥρᾳ φθινοπώρου, εἶναι ὡς ἡ ἀπώλεια πόνου τινος, ἐλπίδος τινος ἐρατεινῆς, τὴν ὁποῖαν ἡ κρυερά πνοὴ ἀναρπάζει τῆς ἀπογνώσεως. Ἡ δὲ ἀπογύμνωσις αὕτη τῆς φύσεως εἶναι ὡς τὸ σάββανον τὸ καλύπτον τὸ λείψανον τοῦ νεκροῦ.

Κ' ἐγὼ μετὰ τῶν καρδιῶν τούτων δὲν ἀγαπῶ τὴν ὥραν τὴν χειμερινήν, τὴν ὁποῖαν προαγγέλλει ὁ βλεπόμενος ἐνταῦθα Νοέμβριος, ὁ τὸν *Τοσότην* ἔχων ἐμβλημα καὶ ἀστερισμόν.

Ἄλλ' εἰς τὰ εὐτυχῆ ταῦτα κλίματα, ὑπὸ τὸν ὥραιον οὐρανὸν τῆς Ἑλλάδος, ὁ δαίμων τοῦ χειμῶνος δὲν ἔχει διαρκὴ τὴν καθέδραν του. Εἰς τὴν πάλιν αὐτὸν μετὰ τοῦ ἀγαπῶντος καὶ ζωογονοῦντος τοὺς ἐλληνικοὺς τούτους ὀρίζοντας Ἀπόλλωνος, ἡ νίκη του εἶναι ἐφήμερος καὶ ἀσθενής.

Ἄν τὸ παρελθὸν ἔτος ἐπῆλθε δρυμὺς, φέρων καταστροφὰς καὶ δεινὰ, ἀλλὰ τότε τὴν Ἑλλάδα δεσμίαν ἔσυρεν εἰς τοὺς πόδας της, ὡς γίγας κόρην ἀσθενῆ καὶ ἀνυπεράσπιστον, μεγάλης δυνάμεως στόλος πολυκροτος.

Ἄλλ' ἂς παρέλθωσιν ἀφ' ἡμῶν αἱ ὀδυνηραὶ αὗται ἀναμνήσεις.

Μετὰ τὸν δεινὸν ἐκεῖνον κλύδωνα, τὸν τελευταῖον ἴσως, αἱ τύχαι τῆς Ἑλλάδος ἐβελτιώθησαν· ἀνεῦρε σήμερον τὸ σημεῖον πρὸς ὃ νὰ βαδίστῃ ὀφείλῃ, ὡς τὸ πλοῖον τὸ ἀπαλλαγέν τῶν σφοδρῶν χειμῶνων, πλέει ἀκωλύτως εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον του, ὁδηγὸν ἥδη ἔχων τὴν ἀσφαλὴ πύξιναν.

Ὁ ἐκλογικὸς ἀγὼν, ἐν γένει σχεδὸν, διπλῆθεν ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀγάπῃ. Κατὰ τὰ 1847 ἦτον οὗτος κατὰστροφικὸς, τὸ 1850 εἶναι σωτήριος, διότι στέλονται ἥδη ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους οἱ βέλτιστοι τῶν πολιτῶν, τοὺς ὁποίους ἡ κυβέρνησις οὐ μόνον δὲν ἀπέκλεισεν, ἀλλ' ὑπεστήριξεν. Ταιαύτη μεταβολὴ ὑπάρχει ὁ ἀριστος τῶν οἰονῶν.

Ταῦτα εἰπόντες, δὲν θέλομεν ἐνδιατρίφει πλείοτερον εἰς τὰ τῆς πολιτικῆς, ἥτις δὲν εἶναι τὸ ἀντικείμενον τοῦ λόγου μας. Ἡθέλαμεν δὲ ἐνασχοληθῆ περὶ τὰ κοινωνικὰ, ἂν δὲν ἐβλέπομεν τὴν ἀξιεπαινον μὲν, ἀλλὰ δεινὴν ἀπόφασιν τῆς κοινωνίας μας εἰς τὸ νὰ μὴ παρεκκλίνῃ οὐδὲ κεραίαν τῆς ὁδοῦ τῆς ἀρετῆς, ἐπὶ τὴν ὁποῖαν, κατὰ τὸν Ἡσίοδον,

μακρὸς καὶ ὀρθιος οἶμος,

εἰς ἀθῶας δὲ τινὰς καὶ ἀκάκους νὰ παραδίδων-

ται διατρίβας, κύριοί τε καὶ κυρίαι, αὗται δὲ εἰς τὰς ὥρας τῆς συντριβῆς τῶν νὰ προσφεύγωσιν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς *Ἀμαρτωλῶν Σωτηρίας*.

Νέος τις ἐξέφραξε ποτε περιπαθῶς πρὸς ἐρασίαν τινὰ νέαν τὰ τρυφερά αὐτοῦ αἰσθήματα καὶ τὴν λατρείαν του.

Ἡ νέα ἤκουεν αὐτὸν ἀπαθῶς, καὶ ὅταν ἔπαυσε νὰ ὁμιλῇ,

— Ἐτελειώσατε ; τοῦ λέγει· ἂν ὄχι, θέλετε ἐξαντλήσει εἰς μάτην τὴν εὐγλωττίαν σας, διότι ἡ καρδιά μου δὲν εἶναι ἐπιδεκτικὴ αἰσθημάτων.

— Εἴσατε λοιπὸν εἰδῶλον, ἀνέκραξεν ὁ νέος ἐν ἀπελπισίᾳ, ἀνασκαφὴν ἐκ τῶν ἐρειπίων τῆς Ἀκροπόλεως, εἶδολον Ἀφροδίτης, ὥραιον μὲν ὡς ἐκείνη, ψυχρὸν δὲ καὶ ἀναισθητὸν ὡς τὸ ἄγαλμα ;

— Μάλιστα· ἄγαλμα, εἶδῶλον, ὅ,τι θέλετε, ἀλλ' ἄφετέ με ἤσυχη.

— Εἶδῶλον, λέγετε· ἄρετε λοιπὸν κ' ἐμὲ νὰ γίνω εἰδολολάτρης. Ἄγνοῦ, ἂν ἡ νέα ἀφῆκε τὸν νέον ν' ἀσπασθῇ τὴν θρησκείαν τῶν προπατόρων μας· ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι μετὰ τοῦ ὥραιου φύλου μας ἐπικρατεῖ ἡ τρομερὰ αὕτη ἀπάθεια... Διὰ τοῦτο μεταβαίνομεν καὶ ἡμεῖς εἰς ἄλλα ἀντικείμενα, σπεύδοντες ἐν τούτοις νὰ διακοινώσωμεν πρὸς τοὺς ἀναγνώστας μας τὴν ὥραιαν πρᾶξιν τοῦ ἐν Ἑργέστη ὁμογενοῦς μας Κ. Ἀμβροσίου Σ. Ῥάλλη, προτεινόντος γέρας χιλίων δραχμῶν εἰς τὸν ποιητὴν 500 στίχων, ἀναγνωριστομένῳ ἀρίστῳ ὑπὸ ἐπιτροπῆς τοῦ Πανεπιστημίου, πρὸς ἣν τὰ ποιήματα θέλουσι ὑποβληθῇ. Πολλοὶ τῶν ποιητῶν μας ἀλείφονται ἤδη πρὸς τὸν ἀγῶνα καὶ ἐλπίζομεν, ὅτι θέλουσι πράξει τὸ αὐτὸ καὶ οἱ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος ὁπαδοὶ τῶν Μουσῶν.

Κατὰ τοὺς δουλικούς τῆς πατρίδος αἰῶνας, πολλοὶ ἀνέλαμψαν διάτρητοι ἄνδρες, εἰς πάντα κλάδον διαπρέψαντες καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Τουρκίᾳ. Αἱ βιογραφίαι αὐτῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον μᾶς ἐγένοντο γνωσταί, ἀλλ' ὀλίγοι ἐξ ὑμῶν γνωρίζουσι τὴν ὑπαρξὴν μιᾶς γυναικὸς, πτωχῆς οἰκογενείας τοῦ Φαναρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἥτις, ἐνεκα τῆς ἐξαισίου καλλονῆς της καὶ τῆς εὐφυΐας ἐκείνης, δι' ἧς πάσαι σχεδὸν αἱ γυναῖκες γινώσκουσι νὰ συμμορφῶνται ἀξίως πρὸς τὰς ὑψηλότερας κοινωνικὰς θέσεις, ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἀνωτέραν κοινωνικὴν περιωπὴν, τὴν βασιλικὴν σχεδὸν, κυρία γενομένη, διὰ τοῦ γάμου της μετὰ τοῦ Πολωνοῦ κόμητος Ποτότςκη, τριάνοντα πόλεων, τριακοσίων κωμοπόλεων καὶ πληθυσμοῦ τετρακοσίων περίπου χιλιάδων ψυχῶν εἰς τὴν πλουσίαν ἐπαρχίαν τῆς Οὐκρατίας.

Ἡ Αὐτοκρατορίσσα τῆς Ῥωσσίας Αἰκατερίνη Α' ἦν ὑπηρετὴς εἰς ξενοδοχεῖόν τι τῆς Φιλανδίας πρὶν ἢ γενῇ ἡ σύζυγος καὶ σύμβουλος Πέτρου τοῦ Μεγάλου.

Εἰς ἀπόνετρόν τινα τοῦ Φαναρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως συνοικίαν, καθ' ὃν καιρὸν τὸ ὄνομα τοῦτο ἐλάμπρυνον Ὑψηλάνται, Μουρούζαι, Καλλιμάχαι, Καρατζαί, Σούτσοι, Μαυροκορδάτοι, Γκίκαί, Μαυρογέναι, κλπ. ἐζῆ πτωχοὶς τις κρεοπώλης ὀνόματι

Κατακουζηνός, ἀξιῶν, ὅτι κατήγετο ἀπὸ τοῦς ὁμω-
νύμους αὐτοκράτορας.

Ἄλλ' ἂν ἡ καταγωγή του αὕτη ὑπέκειτο εἰς δια-
φισθήτησιν, οὐδεὶς ὅμως ἠδύνατο νὰ διαφιλονικήσῃ
τὴν ἐξάισιον καλλονὴν τῆς μονογενοῦς θυγατρὸς του
Σοφίας.

Ολίγαι βέβαια γυναῖκες ἠξιώθησαν παρὰ τῆς φύ-
σεως χάριτος καὶ θελγήτρων τοσούτων, εἶχεν ἡ κόρη
αὕτη τὴν ὑμνουμένην ἐκείνην ἑλληνικὴν ὠραιότητα,
τὴν ὁποίαν ἐπροσοποποίησεν ὁ Φειδίας εἰς τὴν Ἀ-
φροδίτην του, καὶ θαυμάζομεν εἰσέτι καὶ σήμερον, μόνον,
οὐαί, εἰς τὰ πλεῖστα τῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων.

Ἐπειδὴ δὲν γράφομεν μυθιστορίαν δὲν θέλομεν
ἐνδιατρυφεῖν εἰς τὴν λεπτομερῆ περιγραφὴν τῆς ὠραιό-
τητος ταύτης.

Ὁ Κύρ Κατακουζηνός, καίτοι εἰς ἄκρον οἰκονόμος,
ὡς ὅλοι οἱ τοῦ καιροῦ ἐκείνου βιομήχανοι, καίτοι ἔχων
σύζυγον φρόνιμον καὶ ὀλιγοδάπανον, ὡς ὅλας τὰς σύζυ-
γους τοῦ καιροῦ ἐκείνου, δὲν ἠδύνατο μολαταῦτα νὰ ἐ-
παρκῇ, ἀξίως τῆς αυτοκρατορικῆς καταγωγῆς του, εἰς
τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας του, ζημίαι μάλιστα τινὲς
ἔφερον αὐτὸν εἰς τοσαύτην ἀμηχανίαν, ὥστε νὰ στε-
ρῇται σχεδὸν καὶ αὐτῶν τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων.

Ἡ Κυρὰ Πουλχερίτζα, ἡ σύζυγός του, εἶχε συγ-
γενῇ τινα, διερμηνέα ἀγνωῶ ποίου βαθμοῦ παρὰ τῇ
γαλλικῇ πρεσβείᾳ, ὅστις συλλυπούμενος εἰλικρινῶς
τοὺς συγγενεῖς του, ἔσπευσε νὰ παραστήσῃ τὴν
κατάστασιν ταύτην εἰς Μαρκεσιόν τινα Γάλλον,
γραμματέα παρὰ τῇ πρεσβείᾳ διατελοῦντα, ἐπιτη-
δείως συγχρόνως παρενεῖρων καὶ λόγους τινὰς περὶ
τοῦ κάλλους τῆς ἀνεψιᾶς του, καὶ περὶ τῶν κινδύνων
εἰς οὓς ἦν ἐπόμενον νὰ περιπέσῃ ὡς ἐκ τῆς πενίας
τῶν γονέων της.

Ὁ εὐπατρίδης Γάλλος ὠδηγήθη εἰς τοῦ κρεσπώ-
λου, ρεῖδε τὴν Σοφίαν, καὶ ἔμεινεν ἐκστατικὸς πρὸς τὴν
καλλονὴν καὶ τὸ πνεῦμά της. Ἦτο δὲ ἡ Σοφία τότε
μόλις δεκαπεντοῦτης. Εἰς τί δὲν φέρει τὸν ἄνθρω-
πον ἡ ἄκρα ἔνδεια!

Ὁ Γάλλος ἐπρότεινεν εἰς τοὺς γονεῖς νὰ λάβῃ
αὐτὴν πλησίον του, καὶ ἀντὶ χιλίων πεντακοσίων γρο-
σίων, ἅτινα ἔδωκεν αὐτοῖς ἐπέστρεψεν εἰς τὸ κατὰ-
λυμά του, φέρων μετ' ἑαυτοῦ τὸν ἀνεκτίμητον ἐ-
νεῖον θησαυρόν.

Ὁ φιλόκαλος Γάλλος ἔσπευσε νὰ μισθώσῃ δι-
φόρους διδασκάλους καὶ νὰ δώσῃ εἰς τὴν νεάνίδα τὴν
πρέπουσαν ἀνατροφήν, ἥτις ἔτι μᾶλλον ἀνέδειξε καὶ ἐ-
κόσμητε τὰ φυσικὰ τῆς κόρης πλεονεκτήματα.

Μετὰ παρέλευσιν δὲ χρόνου τινος, ὁ Γάλλος ἀνε-
χώρησεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐπιστρέφων εἰς τὴν
πατρίδα του. Τότε δὲν ὑπῆρχον τὰ ἀτμόπλοια, δι' ὧν
τοσοῦτον εὐκολος κατέστη ἦδη ἡ ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλον
τόπον μετάβασις. Ἐπομένως οἱ ὁδοιπόροι μας ἔχρεώ-
στων νὰ ἐκτελέσωσι τὸ ταξιδίδιον των διὰ ξηρὰς διελ-
θόντες δὲ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Τουρκίαν, ἔφθασεν εἰς τὸ
Κάμενετζ, φρουρίον ῥωσικὸν κείμενον εἰς Ποδολίαν.
Ἐνταῦθα ὁ Κ. Β. ἀπεφάσισε νὰ διαμείνῃ ἡμέρας τι-
νας, ἵνα ἀναπαυθῶσι ἐκ τῶν κόπων τῆς ὁδοιπορίας.

Φρούραρχος τῆς πόλεως ταύτης ἦτο ὁ στρατηγὸς
Βίτ, ὅστις ὑπεδέχθη τὸν Κ. Β. μετὰ τῆς ἀπαιτου-

μένης περιποιήσεως, ἀλλ' ὅστις μόλις ἰδὼν τὴν εὐ-
μορφον Ἑλληνίδα, ἠράσθη αὐτῆς περιπαθῶς.

Ὁ κόμης ἦτο ἀνὴρ ὠραῖος, καὶ τριακοντούτης μό-
λις εἶχε τὸν βαθμὸν ἀντιστρατήγου καὶ ἔχαιρε τὴν
εὐνοίαν τῆς Μεγάλης Αἰκατερίνης. Ἡ Σοφία ἦτις,
χάρις εἰς τὸ πνεῦμά της, ἐνόησε ταχέως τὸν εἰλικρινῆ
θαυμασμόν τοῦ στρατηγικοῦ καὶ ἠλπίζεν, ὅτι δύναται
νὰ τὸν καταπέσῃ ἵνα τὴν νυμφευθῇ, ἐνῶ δὲν ἠλπίζε
τὸ αὐτὸ παρὰ τοῦ Γάλλου, ἐδέχθη σεμνοπρεπῶς τὴν
λατρείαν τοῦ νέου ἑραστοῦ της, ὅστις πληροφορηθεὶς
τὴν ἀμφίβολον θέσιν της, τῇ ἐπρότεινεν εἰς τινα κατ'
ἰδίαν συνέντευξιν νὰ τὴν νυμφευθῇ.

Τὰ δεσμὰ οὐ μόνον τοῦ βεβιασμένου, ἀλλὰ καὶ τοῦ
πλέον διακαοῦς ἔρωτος διαρρήγνυνται παρὰ τοῖς ἀν-
θρώποις, ἰδίως δὲ παρὰ ταῖς γυναῖξιν, ἅμα συμφέρον
τι μέγα, ὡς τὸ τῆς συζυγίας ἢ τοῦ πλούτου, ὑπομει-
διάσῃ αὐταῖς. Ἡ Σοφία λοιπόν, ὡς γυνή, καὶ γυνὴ
πνευματώδης, ἐπρωτίμην, φυσικῶ τῷ λόγῳ, νὰ γενῇ
σύζυγος τοῦ στρατηγοῦ μᾶλλον, ἢ νὰ διατελῇ ἐρωμέ-
νῃ τοῦ μαρκεσιῦ.

Ἀλλὰ πῶς ὁ στρατηγὸς νὰ καταπέσῃ τὸν Γά-
λον εἰς τὸ νὰ τῷ παραχωρήσῃ τὸν θησαυρόν του, θη-
σαυρόν μάλιστα διὰ τὴν κατοχὴν τοῦ ὁποίου ἐπλή-
ρωσε 1500 γρόσια. Παρητίετο ἄραγε αὐτοῦ οἰκειο-
θελῶς; ὅχι βεβαίως. Ἀνάγκη λοιπόν ὁ στρατηγὸς Βίτ
νὰ καταφύγῃ εἰς στρατήγημα, καὶ μὴ ἡμέρα, καθ' ἣν
ὁ μαρκέσιος ὑπῆγεν ἐφιππος νὰ περιδιαβάσῃ ἐκτὸς τῶν
τειχῶν, ἀνυψώθησαν αἱ γεφύραι τοῦ φρουρίου, καὶ ἐν
τῷ μεταξύ ἱερεὺς ῥώσος ἐστεφάνωσε τοὺς δύο ἑρασ-
τὰς μεταβάλλοντας εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἐν τούτοις ὁ δυστυχὴς Γάλλος ἐπιστρέφει ἐκ τοῦ
περιπάτου του, εὐρίσκει τὰς πύλας τοῦ φρουρίου κλεισ-
τάς καὶ ζητεῖ νὰ τῷ ἀνοιχθῶσι.

— Εἶναι ἀνωφελές, τῷ λέγει διαγγελεὺς τις γα-
λῆς παρὰ τοῦ στρατηγοῦ, διότι ἡ Α. Ε. συνεζεύχθη
τὴν κυρίαν. Καὶ διὰ νὰ πιστεύσῃ, ὁ διαγγελεὺς τῷ ἐ-
δειξε τὸ προικοσύμφωνον.

— Συνεζεύχθη! ἀνέκραξεν ὁ Γάλλος μείνας ἐμ-
βρόντητος, ὦ! τὴν ἄπιστον Ἑλληνίδα! Ἀνοίξατέ μοι
τοὺλάχιστον νὰ λάβω τὰ πράγματά μου καὶ νὰ τὴν
ἰδῶ διὰ τελευταίαν κἂν φορὰν.

— Τὰ πράγματά σας εἶναι ὅλα ἐδῶ, ἀπεκρίθη ὁ
διαγγελεὺς καὶ ἀμέσως τὰ λαμβάνετε.

Καὶ τινες ἐκ τῶν στρατιωτῶν μετέφερον αὐτὰ ἐ-
ξω τῶν τειχῶν.

Εἰς τοὺς μυθικοὺς χρόνους ἡ τοιαύτη ἀπαγωγή
γυναϊκὸς παρ' ἀνδρὸς διασήμευ, ἤθελε κινήσῃ μέγαν
πόλεμον μεταξύ τῶν δύο ἐθνῶν, ἤθελε ἀποπλεύσῃ εἰς
ἐσλὸς διὰ νὰ ἐκπορθήσῃ τὸ Ἴλιον καὶ ὁ ξανθὸς Μενέ-
λαος δὲν ἤθελεν ἀφῆσαι ἀτιμώρητον τὸν δῖον Πάριον διὰ
τὴν ἀρπαγὴν τῆς Ἑλένης του ἄλλ' ὁ φρόνιμος Γάλλος
ἐνόησεν, ὅτι ἡ Γαλλία δὲν ἤθελε κηρύξει τὸν πόλε-
μον εἰς τὴν Ῥωσίαν διὰ τὸ δυστύχημά του τοῦτο,
καὶ ὑποταγθεὶς εἰς τὸ πεπρωμένον, ἀπεφάσισε νὰ κα-
ταπῇ τὴν ὕβριν ἀνευ θυροῦ, πεπιθόμενος εἰς τι ἀξίω-
μα ποιητοῦ ὁμοιοῦτος του, εἰπόντος, ὅτι

« Ὁ φλύαρος μὲν θυρόθυον καὶ παραχρὴν ποιεῖται
ὁ βλαξ καὶ ὁ ἀνόητος εὐθὺς παραπονεῖται,
ὁ φρόνιμος δὲ ἄνθρωπος, ἵαν ἀπατηθῇ
Ἐν σιωπῇ θά μακρυνθῇ. »

Δύω ἔτη μετὰ τὸ παραδοχόν τοῦτο συνοικέσιον ὁ κόμης Βίτ, ἐπιτυχῶν πολυχρόνιον ἀπουσίας ἀδεῖαν, ἀπῆλθε μετὰ τῆς συζύγου του ἵνα περιηγηθῇ τὴν Εὐρώπην.

Εἶναι περιττὸν νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἡ καλλονὴ τῆς Φαναριώτισσας, τὴν ὁποίαν ἐτι χαριεστέραν καθίστα ἡ ἰδιότυπος εἰς τὰς γυναῖκας τῆς Ἀνατολῆς χλιδὴ ἐκείνη (langueur), ἦτο ἐν Εὐρώπῃ τὸ ἀντικείμενον τοῦ γενικοῦ θαυμασμοῦ.

Διατρίβουσα εἰς Παρισίους, δὲν ἐγένετο μὲν δεκτὴ εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Βερσαλλίας, ἀλλ' ἡ βασίλισσα ἐπεθύμησε νὰ ἴδῃ καὶ εἶδε πολλάκις τὴν ὥραιαν Ἑλληνίδα εἰς ἰδιαιτέραν τινα οἰκίαν. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἡ Σοφία ἐγνωρίζεν εἰσέτι ἀτελῶς τὰ γαλλικά, καὶ ἐπειδὴ ἐπῆρνον ἀκαταπαύστως τοὺς ὥραίους ὀφθαλμούς της (ses beaux yeux), ἡ νέα, νομίζουσα ὅτι αἱ δύο αὗται λέξεις ἦσαν μία καὶ μόνη, καὶ ὅτι ἐστῆμαιον ἀπλῶς ὀφθαλμοὺς, εἰπέ ποτε πρὸς τὴν βασίλισσαν, ἐρωτήσασαν αὐτὴν περὶ τῆς υγιείας της, « J'ai mal à mes beaux yeux, (πονοῦν οἱ ὡραῖοι ὀφθαλμοί μου). » Ἐκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ πόσον ἤρρεσεν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Γαλλίας ἡ ἀφέλεια αὐτῆς τῆς Ἑλληνίδος, καὶ πόσου λόγου ἀντικείμενον ἐγένετο.

Ὁ κόμης Βίτ μετὰ τῆς συζύγου του ἐξηκολούθει τὴν κατὰ τὴν εὐρώπην περιήγησίν των, καὶ εὐρίσκοντο ἤδη εἰς Ἀμβούργον, ὅτε ὁ κόμης Ποτοτζίκης, μέγας ἀρχιστράτηγος καὶ μέγας ἀρχηγὸς τοῦ πυροβολικοῦ τῆς Πολωνικῆς δημοκρατίας, ἐπιστρέφων εἰς Βαρσαβίαν, συνηγνίσθη μετὰ τοῦ Κ. καὶ τῆς Κ. Βίτ εἰς τὴν προῤῥηθεῖσαν πόλιν.

Μόλις ὁ κόμης εἶδε τὴν Σοφίαν, καὶ ἐτρώθη παρ' αὐτῆς] τοσοῦτον, ὥστε ἀπεφάσισε παντοίῳ τρόπῳ νὰ τὴν χωρίσῃ τοῦ ἀνδρός της καὶ νὰ τὴν συζευχθῇ αὐτός. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο δύσκολον νὰ κατορθωθῇ, καθ' ὅσον ὁ κόμης ἦτο παντοδύναμος, ὁ δὲ κληρὸς τῆς Πολωνίας εὐκόλως ἐχορήγει τὰ διαζύγια, διότι εἰς καὶ ὁ αὐτὸς ἀνὴρ ἐδύνατο νὰ συζευχθῇ ἀλληλοδιαδόχως τέσσαρας γυναῖκας, καὶ αἱ τέσσαρες δὲ νὰ φέρωσι τὸ ὄνομά του.

Ἡ πολυμήχανος καὶ φιλόδοξος ἤδη Φαναριώτις ἰδοῦσα τὸν διακαῆ πρὸς αὐτὴν ἔρωτα τοῦ κόμης, καὶ κατανοήσασα πᾶν τὸ μέλλον αὐτῆς μεγαλείον, δὲν δίστασε, καὶ τοι ἀγαπῶσα, φυσικῶς τῷ λόγῳ, τὸν σύζυγόν της νὰ προσποιηθῇ καὶ αὐτὴ ἔρωτα πρὸς τὸν Πολωνόν, καὶ νὰ συγκατανεύσῃ νὰ γενῇ συζύγος αὐτοῦ.

Τότε, ὁ κόμης Ποτοτζίκης μεταβαίνει μιᾷ πρωΐᾳ εἰς τοῦ Κ. Βίτ, καί,

— Στρατηγέ, τῷ λέγει, ἀγαπῶ τὴν γυναῖκά σου, καὶ χωρὶς αὐτῆς νὰ ζήσω δὲν ἠμπορῶ. Γνωρίζω, ὅτι δὲν τῆς εἶμαι ἀδιάφορος καὶ ἀπὸ ἐμέ ἐξτρίπεται νὰ τὴν ἀπαγάγω, ἀλλὰ θέλω νὰ χρεωστῶ εἰς ὑμᾶς τὴν εὐτυχίαν μου· ἐδῶ εἶναι δύο ἔγγραφα, τὸ ἐν εἶναι διαζύγιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐλλείπει μόνη ἡ ὑπογραφή σου διότι ὡς βλέπεις ἡ κόμισσα ἔθεσε τὴν ἰδικὴν της, τὸ δὲ ἕτερον εἶναι συναλλαγματικὴ δύο ἑκατομμυρίων φιορινίων πρὸς τὸν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ τραπεζίτην μου. Δυνάμεθα νὰ συμβιβάζωμεν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην φιλικῶς, ἢ ὅπως ἄλλως ὑμεῖς αὐτοὶ ἀρεσκεσθε.

Ὁ κόμης Βίτ, ἐνθυμηθεὶς ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπαίξε τὸ αὐτὸ παιγνίδι εἰς τὸν Γάλλον, καὶ ὅτι κατὰ τινα ἀμετάτρεπτον μεταφυσικὸν νόμον, ὅτι πράττει τις εἰς ἄλλον, θὰ τὸ πάθῃ μέχρι τέλους καὶ ὁ ἴδιος, ὑπετάγη εἰς τὸ πεπρωμένον του καὶ λαβὼν τὴν συναλλαγματικὴν, ὑπέγραψε τὸ διαζύγιον.

Δύο ἑκατομμύρια φιορινίων, κατ' ἐμὲ καὶ ἴσως κατ' αὐτὸν τὸν κόμητα, δὲν ἦτο εὐκαταφρόνητον ἀντάλλαγμα, ὅχι μιᾶς μόνης γυναικὸς θνητῆς, ἀλλὰ πολλῶν καὶ θνητῶν καὶ ἀθανάτων.

Ὁ δὲ Πολωνὸς μεγιστὰν τοσοῦτον ἤρατο τῆς Σοφίας, ὥστε τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὴν ἐστεφανώθη, ἡ δὲ, γενομένη ἤδη κόμισσα Ποτοτζίκη, ἦτο μία τῶν πρωτίστων καὶ πλουσιωτέρων γυναικῶν τῆς Εὐρώπης ἀνέδειξεν, εἰ δυνατόν ἐτι πλέον τὴν ἀπεράμιλλον ὠραιότητά της καὶ τὰ θέλητρα τοῦ ζωροῦ καὶ ἐλληνικοῦ πνεύματός της. Τεσσαρακοντούτις οὔσα, διέσωζεν εἰσέτι πᾶσαν αὐτῆς τὴν ὠραιότητα, καὶ οἱ γνωρίζαντες αὐτὴν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἐβεβαίουν, ὅτι ὑπερέβαιεν ὅλας τὰς εἰς τὴν αὐλὴν προσερχομένας νέας, κατὰ τὴν καλλονὴν καὶ τὴν μεγαλειότητα, ὁμοία ὡς ἡ Καλυψώ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν νυμφῶν αὐτῆς.

Ἡ τύχη, ἥτις ἐδοθήθησε τοσοῦτον παραδόξως τὴν Ἑλληνίδα ταύτην, παρ' ὀλίγον ὕψωσεν αὐτὴν εἰς θρόνον βασιλείας.

Τὸ 1791, ἡ δυστυχὴς Πολωνία ἐσπαράττετο δεινῶς ὑπὸ τῶν ἐμφυλίων ῥήξεων, ἐνῷ δὲ οἱ πλείστοι τῶν μεγιστάνων εἶχον ἀποφασίσει ν' ἀπεκδυθῶσι μέρος τῶν προνομίων των ὑπὲρ τῆς ἡσυχίας τῆς πατρίδος των, οἱ λοιποὶ διεμαρτυρήθησαν κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ ἐδραξαν τὰ ὅπλα εἰς Τουργοβίτζαν, ἐχόντες ἐπίκουρον καὶ τὴν Ῥωσσίαν. Ἡ δὲ Αἰκατερίνη, ἵνα καταστήσῃ ἐπισημοτέραν τὴν συνένωσιν ταύτην ἠθέλησεν νὰ θέσῃ αὐτὴν τρόπον τινὰ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ διασώμου ὀνόματος τοῦ Ποτοτζίκη.

Ἡ πολυμήχανος καὶ μεγάλη αὕτη Αὐτοκρατορίσσα διὰ νὰ καταπέσῃ τὸν κόμητα δὲν ἐδίστασε, ἐκβαλλοῦσα] ποτε τὸ ἴδιον αὐτῆς διάδημα, νὰ τὸ θέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ νὰ εἰπῇ μειδίῳσα· « Τί καλὰ θὰ σᾶς ὑπάγει! »

Ἀλλὰ τὸ μὲν στέμμα δὲν ἐδόθη εἰς τὸν Πατοτζίκη, ἡ δὲ δυστυχὴς Πολωνία μετ' οὐ πολὺ διενεμήθη μεταξὺ Ῥωσσίας, Αὐστρίας καὶ Πολωνίας, ἡ δὲ θυγάτηρ τοῦ κρεοπόλου, ἐλπίσασα πρὸς στιγμήν, νὰ ὑψωθῇ εἰς ἀξίωμα βασιλικόν, ἤρκεσθη εἰς τὴν προτέραν τύχην της.

Λέγεται, ὅτι ἐν μέσῳ ὅλων τούτων τῶν μεγαλειῶν τὴν, ἡ εὐγνώμων θυγάτηρ δὲν ἐλησμόνησε τοὺς πτωχοὺς γονεῖς της, τοὺς ὁποίους ἀποκατέστησε εὐπόρους καὶ εὐτυχεῖς.

Ἐπαινῶ τὴν ἀγχίνειαν τῆς Σοφίας. Ἡδυνήθη νὰ ὠφελῇθῃ ἐκ τοῦ ἐξαισιοῦ καλούς, τὸ ὁποῖον τῆς ἐχάρισεν ὁ Πλάστης, καὶ παίξασα δύο ἐρωτολήπτους ἀνδρας, ἐδημιούργησε τὴν λαμπρὰν ἐκείνην τύχην της. Ἰδοὺ διατί καὶ ἡμεῖς, τὴν ἀσταςίαν, τὴν ἀπιστίαν ἂν θέλετε, ἐθεωρήσαμεν τὴν πρωτίστην τῶν γυναικείων ἀρετῶν.

Ἡ ἀγχίνους ἀναγνώστριά μου δὲν θέλει θαυμάσει βεβαίως, ἂν συνεχῶς ὁμιλῶμεν περὶ τῶν κλίσεων καὶ αἰσθημάτων τοῦ φύλου της. Φρονούμεν, μεθ' ὁ-

λων τῶν ψυχολόγων καὶ φιλοσόφων, ὅτι τῶν δύο γενῶν αὐτὸ εἶναι τὸ εὐγενέστερον καὶ αὐτὸ τὸ μόνον λόγου ἄξιον. Τὸ ἀνδρικὸν γένος ἐξέπεσε τοσοῦτον ἀπὸ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀδάμ, εἶναι τοσοῦτον ἀγοραῖον καὶ σκαῖον, μεστὸν τοσοῦτων ἐλαττωμάτων, ὥστε ὀλίγον ἢ περὶ αὐτοῦ διάγνωσις ἐνδιαφέρει τὸν ἑταστὴν τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. Τῶν εὐτυχίων ἢ τῶν δυστυχίων λοιπὸν αἴτιον, κατ' ἐμὲ, μόνον τὸ γυναικεῖον φύλον δύναται νὰ ἦναι τῇ ἀνθρωπότητι.

Μολαταῦτα, ἡ ἱστορία τὴν ὁποίαν ἐρχόμεθα νὰ διηγηθῶμεν εἶναι ἐξαίρεσις τοῦ ἀνωτέρω κανόνος, ἐμφαίνουσα ὅτι δύναται καὶ εἰς καρδίαν ἀνδρὸς νὰ ἐμφωλεύσῃ εὐγενῆ αἰσθήματα.

Οἱ εἰδήμονες τῆς γαλλικῆς φιλολογίας, καὶ ἰδίως οἱ γενναῖοι τῶν μυθιστορημάτων ἀναγνώσται γνωρίζουσι τὸν Ὀνώριον Βαλζάκ, ὅστις μὲν ἀπέθανεν ἤδη, ἀλλ' ὅστις ἔγραφε διὰ τὰς γυναῖκας καὶ ὑπὲρ αὐτῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἔχαιρεν ὅλην αὐτῶν τὴν εὐνοίαν. Ἀληθές, ὅτι οὐδὲν αὐτοῦ μυθιστόρημα ἐκρίθη ἄξιον νὰ ἐξελληνισθῇ ὑπὸ τῶν ἀκουράστων μεταφραστῶν μας, ἀλλὰ, τοῦτο δὲν ἐμποδίζει τὸν ἄνδρα νὰ θεωρηθῇ εἰς τῶν κορυφαίων Γάλλων μυθιστοριογράφων.

Ἀποκτήσας περιουσίαν ἀρκούσαν, διὰ τῶν πολυτόμων συγγραφῶν του, ὁ Βαλζάκ ἠγόρασε κτῆμά τι πλησίον τῶν Παρισίων, ὅπερ ἐκάλλυνε δι' ὅλων τῶν φυσικῶν στολισμῶν. Πολλοὶ γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι, θέλοντες νὰ ἴδωσιν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν περιώνυμον μυθιστοριογράφον, ἐπεσκέπτοντο αὐτὸν εἰς τὸ ἀναχωρητήριόν του, καὶ αἱ τοιαῦται ἐπισκέψεις τῷ ἐγένοντο σχεδὸν καθεκάστην.

Μιὰ τῶν ἡμερῶν, ἐπεσκέφθη αὐτὸν Ἀγγλὶς τις, νέα καὶ εὐμορφος, ἔχουσα ὄνομα καὶ τρόπους ἀριστοκράτικους, οὕσα δὲ χήρα, πλουσία καὶ ἀνεξάρτητος. Ἡ μετὰ τοῦ μυθιστοριογράφου συνδιάλεξις τῆς διήρκεσε δύο περίπου ὥρας. καθ' ἃς οὗτος ἠδυνήθη νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι πρὸς τὰ τόσα πλεονεκτήματα ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο καὶ πνευματώδης.

Ἡ Ἀγγλὶς ἐπανήλθε τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν.

— Κύριε, εἶπεν εἰς τὸν Βαλζάκ, κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην ἐμφάνισίν της, ἤλθα νὰ ἴδω ἐκ νέου τὸν οἶκόν σας, ὅστις μὲ ἤρρεσεν ὑπερβολικά.

— Τοῦτο εἶναι εἰς ἄκρον κολακευτικὸν διὰ τὸ πτωχικόν μου, ἀπεκρίθη ὁ Κ. Βαλζάκ.

— Ἀξιόλογος οἰκία, ὡραῖος κήπος, τοιοῦτον κατοικήμα συμφωνεῖ κατὰ πάντα μὲ τὰς κλίσεις μου, καὶ ἀπεφάσισα νὰ τ' ἀποκτήσω.

— Ἀλλὰ, κυρία, δὲν πρόκειται νὰ πωλήσω αὐτό.

— Πλὴν ἂν σὰς προσεφέρετο καλὴ τις τιμὴ;

— Δὲν ἤξεύρω ἂν τοῦτο μὲ ἤθελε πείσει νὰ τὸ πωλήσω.

— Διότι δὲν σὰς εἶπα ἀκόμη τὴν ποσότητα.

— Εἰπέτε παρακαλῶ, κυρία.

— Σὰς προσφέρω δι' αὐτὸ χιλίας πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων.

— Πῶς εἶπατε; διέκοψεν ὁ Κ. Βαλζάκ, νομίσας ὅτι δὲν ἤκουσε καλῶς.

— Εἶπα χιλίας πεντακοσίας χιλιάδας φράγκα, ἢ κάλλιον ἂν θέλετε, ἐν ἡμῖσι ἑκατομύριον, καὶ πληρόν τοις μετρητοῖς.

— Ἀστεύεσθε βεβαίως κυρία! εἶπεν ὁ Κ. Βαλζάκ.

Καὶ τῶντι κτῆμά του ἐτίματο τὸ πολὺ 50 χιλιάδων φράγκων!

— Παντάσας, κύριε, ὁμιλῶ σπουδαίότατα, ἀλλὰ δὲν ἐτελείωσα εἰσέτι.

— Ἄς ἰδῶμεν.

— Λαμβάνω τὴν οἰκίαν ὅπως εἶναι, μὲ ὅ,τι περιέχει· μὲ τὰ ἐπιπλά της...

— Τὰ ὁποῖα εἶναι πολλὰ ἀπλά.

— Μὲ τὰ χειρόγραφα της.

— Τὰ ὁποῖα δὲν ἀξίζουν μεγάλα πράγματα.

— Καὶ τέλος μὲ τὸν ἰδιοκτήτην της.

— Ἀ!...

— Βλέπετε λοιπὸν, ὅτι ἡ τιμὴ δὲν εἶναι ὑπέρμετρος, καὶ ὅτι δὲν δύναμαι νὰ μὴ διαθέσω ὅλην μου τὴν περιουσίαν εἰς ἀπόκτησιν ἐνὸς συζύγου.

Μετ' ἄκρου πνεύματος καὶ χάριτος πολλῆς ἡ Ἀγγλὶς, ὠφελουμένη ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, ἥτις πρὸς στιγμὴν ἔκαμιν ἄρωνον τὸν Κ. Βαλζάκ, ἐδικαιολόγησε τὸ παράδοξον τῆς προτάσεώς της.

— Ὁ ἀγγλικὸς χαρακτήρ εἶναι, ὡς γνωρίζετε, τοιοῦτος, ἀλλόκοτος, ἰδιότροπος. Ἀναγινώσκουσα τὰ ὥραϊα καὶ συμπαθητικὰ συγγράμματά σας, ἐσκέφθην, ὅτι ἔχετε καὶ ψυχὴν εὐγενῆ, καὶ διάνοιαν ὑψηλὴν, ὅτι θέλομεν ζῆσαι εὐτυχῶς, ἐνοῦντες τὴν τύχην μας, καὶ ὅτι πρὸς ἄνδρα ἀνώτερον ὡς ὑμᾶς, ἦτο περιττὴ ἡ τετριμμένη μέθοδος τῶν προτάσεων.

— Ἐάν ἡ πρότασίς σας εἶναι παράδοξος, κυρία, εἶπε τέλος ὁ Βαλζάκ συνελθὼν, εἶναι δὲ τοιαύτη, διότι δὲν εἶμαι ἄξιος αὐτῆς, ἡ ἀπάντησίς μου θὰ εἶναι ἔτι παραδοξότερα. Μοὶ προσφέρετε σύζυγον νεαράν, ὡραίαν, πνευματώδη, ἐραστήριαν, εὐγενῆ, πλουσίαν, καὶ ἐγὼ τὴν ἀποποιοῦμαι· ἀλλ' ἡ ἄρνησις αὕτη δὲν δύναται νὰ σὰς φανῇ ἀπολίτευτος, διότι θέλετε τὴν ἐννοῆσαι, ὅταν σὰς εἶπω τὴν αἰτίαν.

Ἡ αἰτία δὲ ἦτο, ὅτι ὁ Κ. Βαλζάκ, εἶχεν ἀφιέρῳσιν τὴν καρδίαν του, τὴν λατρείαν του, τὸ μέλλον του εἰς ἔρωτά τινα ἀνευ ἐλπίδος, καθότι ἡ ἐμπνεύσασα αὐτὸν ἦτο συνδεδεμένη μετ' ἄλλου διὰ τῶν δεσμῶν τοῦ γάμου. Καὶ ὅμως ὁ Κ. Βαλζάκ διέμενεν ἀκλόνητος εἰς τὸ αἰσθημά του.

Ἡ αἰσθηματικὴ Ἀγγλὶς ἐνόησεν ὅλους τοὺς λόγους τούτους, καὶ μείζονα ἔλαβεν ὑπόληψιν ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ἔτι πλέον ἐλυπεῖτο, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν συζευχθῇ.

Ἡ ἀφιλοκερδὴς αὕτη καὶ ἱπποτικὴ σταθερότης δὲν ἔμεινεν ἀδράβετος. Μετὰ παρέλευσιν δέκα ἐτῶν, ἡ γυνὴ, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ὁ Βαλζάκ ἔκαμε τὴν θυσίαν ταύτην, μείνασα χήρα, πιστὴ καὶ αὐτὴ εἰς τὸ αἰσθημά της, ὡς γυνὴ εὐγενὴς, ἀπερρίψε τὰς προτάσεις πολλῶν μεγιστάνων Ῥώσων, (ἦτο κόμησσαν Ῥώσσαν,) καὶ ἀπεζήμωσε τὸν Βαλζάκ, μετὰ τῆς χειρὸς της μείζονα τῆς ἀπορρίψεως προσενεγκούσα αὐτῷ περιουσίαν.

Εἰς μάτην δὲ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες συγγραφίσκοι ἡ θέλομεν περιμεῖναι νὰ ἐπιφανῇ εἰς τὸ ἔρμηνον ἀναχωρητήριόν μας, μετὰ τοῦ οἰκίσκου μας, μετὰ τῶν

ἐπίπλων του, τῶν χειρογράφων του καὶ τοῦ ἐγκατοίκου του διανοσούμενῃ ὡς ἀγοράσῃ, ἀπὸ τὰς συγγραφαὶς ἡμῶν θαλχθεῖσα, εὐειδῆς τις καὶ βαθύπλουτος, αὐτόχθων ἢ ἐτερόχθων γυνή, καλλιπάρειος καὶ καλολίκωμος Ἰωνίς, ἢ πνευματώδης καὶ χαρίεσσα Βυζαντία, ἢ Πελοποννησία τις με ἀρχαίῃν κατατομῇ, ἢ λευκώλενος καὶ γλαυκῶπις τις Ἐπταννησία, ἢ μελανόφθαλμος τις καὶ ἀφελὴς Ἀττικὴ γυνή, ἢ Κρησσοίς, ἢ Θρᾷσσα, ἢ εὐόφθαλμος νησιώτις . . .

Ἄς ζητήσωμεν παρηγορίαν τοῦ δυστυχήματός του, ὅχι ἐπὶ τῆς ἐπιγείου ἀνιάρᾳ ταύτης σφαίρας, ἀλλ' εἰς τὴν σφαῖραν τῶν νεφελῶν. Μονότονα καὶ χαμηρὰ ὅλα τὰ ἐπὶ γῆς, ὕψηλετὴ δὲ καὶ ταραξικὰ τὰ αἰθέρια!

Ὅποια μείζον τῆς ἡδοτῆς τοῦ νὰ δύναται τις ἀναβαίνειν εἰς τοὺς ἀέρας, νὰ φεύγῃ τὰ τετριμμένα, μονοειδῆ ἐπιγεία συμβάντια, καὶ ἐκ τοῦ ὕψους του, ὡς οἱ Ἐπισκοποῦντες τοῦ Λουκιανοῦ, νὰ γελᾷ μετὰ τὰ ἀνθρώπινα . . .

Πέπεισμαι, ὅτι τὰς ἰδέας μου ταύτας συμμερίζονται οἱ ἀναγνώσται μου, καὶ πρὸ πάντων αἱ ἐράσμαι ἀναγνώστριά μου, καὶ διὰ τοῦτο θέλω πρὸς ὀλίγον τοὺς ἀναρπάξαι ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ μετάρσιος θέλω περιέλθει μετ' αὐτῶν τοὺς αἰθέρας. Ὁ ἄνευ συγχίνεσων βίος δὲν μ' ἀρέσκει. Ἄν ἔχω φίλον, δὲν θέλω νὰ φέρεται πάντοτε πρὸς με φιλικῶς, μ' ἀρέσκει ἡ ἐπιβουλὴ του. Ἀποστρέφομαι τοὺς βουλευτικούς συνδυασμούς, καὶ προτιμῶ τὴν πάλην πρὸς τοὺς ὑπουργικούς ὑποψηφίους, καὶ τοὺς πολιτικούς φίλους μου. Ἄν ἔχω υἱόν, θέλω ν' ἀκούω τ' ἀνδραγαθήματά του, καὶ ν' ἀνησυχῶ περὶ τῶν ἡμερῶν του, καὶ, ἂν ἔχω ἐρασμίαν, ἂν μοι ᾔῃαι πάντοτε πιστὴ καὶ σταθερὰ, ἂν μοι εἶναι πάντοτε γλυκεία καὶ ἐρωτικὴ, δὲν θὰ εὐρίσκω θέληγτρα καὶ συγκινήσεις εἰς τὴν μονότονον ἀγάπην της, θέλω, ὑποκλεπόμενος εἰς τὸν οἶκόν της, νὰ εὐρίσκω αἵφνης αὐτὴν δεχομένην τὴν λατρείαν καὶ ἄλλου . . . Τότε νὰ γίνωμαι μανιώδης, ὡς ἄλλος Ὡτέλλος, νὰ ἐλέγχω τὴν ἄπιστον, νὰ τὴν καταρῶμαι, νὰ τὴν ἀποθῶ, καὶ αὐτὴ γονυπετὴς καὶ λειποθυμοῦσα νὰ με ζητεῖ συγγνώμην . . . Εἶτα κατευναζόμενος νὰ ἐπαναλαμβάνω μετὰ τοῦ τρυφεροῦ ποιητοῦ Chénier, τὸ ἐξῆς ἐλεγίον,

» J'ai vu sur d'autres yeux qu'amour faisait sourire
Son doux regard s'attendrir et pleurer,
Et du miel le plus pure que sa bouche respire
Un autre s'enivrer. »

ἤτοι: Εἶδα εἰς τὸ ὄμμα ἄλλου, ὄμμα ἔρωτα ἐκφράζον
Τὸ γλυκὺ νὰ ἀτενίζῃ βλέμμα της καὶ νὰ δακρύῃ,
Κ' εἰς τὸ νίκτωρ τὸ ἡδύπουν ἐκ τοῦ στόματός της σάζον
Εἶδα ἄλλον νὰ μεθύῃ.

Μετὰ τὴν ἀνάβασιν ἐκείνην τοῦ δυστυχοῦς λοχαγοῦ Γάλλ, ὅστις οἰκτρῶς ἀπώλετο ἀκολούθως, πεσὼν ἀπὸ τοῦ ἀερόστατόν του, « ἐλώριον δὲ τεύχε χύνεσιν, οἰονοῖσί τε πᾶσιν » ἀνάβασιν, ἣτις ἐγένετο ἀφορμὴ τῆς ἀποτυχίας τοῦ ἀνεπιτηδεύου ἐκείνου μνηστῆρος ἢ ἀξιωτέρα λόγου εἶναι οἱ τῶν ἀδελφῶν Γορδάρδ. Ἐκτος ἀνέβη μετ' αὐτῶν ὁ Ἰουλιανὸς Turgan, εἰς τῶν συντακτῶν τοῦ Συμβάντος, ὅστις ἐδημοσίευσεν περιεργω-

τάτην τῆς ἀναβάσεως ταύτης ἀφήγησιν ἐξ αὐτῆς ἐρα-
νιζόμεθα τὰ ἐξῆς.

α Ὁ Κ. Δενικολάη, ἀνὴρ γινώσκων ἄριστα νὰ διηγῆται, μᾶς ἐλάλει περὶ Ἰνδιῶν, περὶ τῶν ἐπὶ τῶν ὀρέων παγετῶν, περὶ ἐλεφάντων καὶ αἰγάγων μετὰ τοσαύτης χάριτος καὶ τοσοῦτου πνεύματος, ὥστε ὁ καιρὸς παρήρχετο ἀνεπαίσθητος, καὶ ἡ νύξ δὲν ἤθελε μᾶς ἀποφανῇ, ἂν ἤθελε πάντοτε νὰ διηγῆται, καὶ ἐάν δὲν ἀπαιτεῖτο νὰ βλέπωμεν ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν τὸ ἀνεμόμετρον μήπως καταβαίνομεν, καὶ τὴν πυξίδα, μὴν ἐξεκλίνωμεν πρὸς ἀνατολὰς, διότι ἡ σταθερὰ ἡμῶν ἀπόφασις ἦτο νὰ μὴ κατέλθωμεν κατ' οὐδένα τρόπον. Ἀπαξ, τὸ μακρὸν δακτυλόμετρον σχοινίον, ὅπερ ἀνηρτάτο κάτωθεν τῆς σφαίρας, ἤγγισεν τὰς κορυφαίας δένδρων.

— Γοδάρδ, φίλε μας Γοδάρδ, ῥίψε ἔρμα, εἵπομεν ἐν χορῶ με φωνὴν παρακλητικὴν ἅμα καὶ ἀπειλητικὴν, νὰ μὴ καταβῶμεν ἀκόμη.

Καὶ τῷ ἐδίδομεν σακκίαν ἄμμου, τὰ ὅποια πρότερον ελύομεν, ὥστε νὰ μὴ δυσκολευεταὶ νὰ κενώῃ αὐτά· ἠθέλομεν μᾶλλον ῥίψει αὐτὸν, ἢ νὰ τὸν ἀφήσωμεν νὰ καταβῇ. Ἐκενώσαμεν τρεῖς σάκκους, καὶ ἡ σφαῖρα ἀνυψώθη.

Ἐν τῷ μεταξύ εὔρομεν τὸν καιρὸν νὰ φωνάζωμεν.

— Προ . . . σέ . . . χε . . . τε . . . ἀπὸ . . . τὴν . . . σφαῖ . . . ραν . . . ποῦ εἰμεθα ; . . .

— Εἰς Ἀλβέρτ.

— Εἰς ποῖον νομόν ;

— Τῆς Σόμης.

Μικρὸν ἔπειτα τρεῖς ἢ τέσσαρες μεγάλαι πόλεις διεποίκιλλον τὴν γῆν διὰ τῶν φωτῶν των. Διήλθομεν πολλὰ πλησίον τῆς μιᾶς αὐτῶν, τὴν ὁποίαν κατ' ἀρχὰς μὲν ἐξελάδομεν διὰ τὸ Ἄρας, ἀλλ' ἔπειτα ἐμά-
θομεν ὅτι ἦτον ἡ Αἴλλη, καθότι μετὰ τινος στιγμῆς καταβάντες ἐπὶ τινος χωρίου, ὅπου ἠκούσαμεν εὐκρινῶς τὰ βάρβιτα ἐορταζόντων τινῶν, καὶ ἐρωτήσαντες τὴν χωρίον ἦτο,

— Ἀρμαντιέρ, μᾶς ἀπεκρίθησαν.

Ἄν καὶ ἡ πυξὶς τὴν ὁποίαν εἶχομεν μετ' ἑαυτῶν δὲν μᾶς ἐχρησίμευεν πολὺ, διότι ἐνῷ αὕτη ἐδείκνυε τὸν βορρᾶν, ἡμεῖς ἐτρέχομεν βορειοανατολικῶς, ἀλλὰ τοῦτο ἦτον ἀδιάφορον, ἐνὸς πρὸς τ' ἀριστερά μας ἐβλέπομεν πόλεις, διότι ἡ θάλασσα δὲν ἦτο ἀκόμη πλησίον. Ἀλλὰ μετὰ τὴν Ἀρμαντιέρ, ἐσφύρημεν ὁρμητικῶς πρὸς τινὰ πόλιν, τὴν Κουρτραὶ ὑποθέτω, ἣτις ἦτο φωτοβόλος. Ἐντεῦθεν αἱ κραυγαὶ μας καὶ αἱ ἐρωτήσεις μας δὲν ἔτυχον πλέον οὐδεμιᾶς ἀπαντήσεως.

Ἐδῶ τελειοῦμεν τὸ Ἐδὲμ καὶ ἀρχίζει τὸ τραγικωμικὸν μέρος τῆς ἱστορίας. Ἀριστερόθεν ἡμῶν δὲν ἐφαίνετο πλέον κανὲν φῶς, δεξιόθεν δὲ πυροτεχνήματα εἰς πόλιν τινα, καὶ ἐνώπιόν μας, ἐν ἀποτάτῳ, δύο μεγάλαι καὶ ἐρυθραὶ λάμψεις ὑψοῦμεναι εἰς τὸν ὀρίζοντα.

— Νὰ εἶνα μέγα ἄστρον, ἔχον παράδοξον μορφήν, εἶπεν ὁ Γοδάρδ, ὁμοιάζει πολὺ με φάρον.

Αἵφνης ἐγείρεται ἄνεμος σφοδρὸς καὶ ἡ σφαῖρα ἀρχίζει νὰ στροβυλίσῃ μετὰ τοσαύτης ὁρμῆς, ὥστε ἡ πυξὶς στρέφεται ὀκτάκις ἢ δεκάκις περὶ ἑαυτὴν, ἡμεῖς

δὲ συρόμεθα πρὸς δυσμὰς μετὰ ταχύτητος ἀπεριγράπτου.

— Αὐτὴ εἶναι τρικυμία, λέγει ὁ Κ. Νικολάϊ.

— Προσοχή, Κύριοι, λέγει ὁ Γοδάρδ, πρέπει νὰ καταβῶμεν ἐξ ἅπαντος.

Βλέπει τὸ ἀνεμόμετρον, ὅπερ ἐσημείου 72°

Κατέβημεν τέλος καὶ ἐπέσαμεν ἐπὶ δασώδους τινὸς χωρίου, φερόμενοι ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων καὶ ξυρίζοντες αὐτάς, ἀκούοντες δὲ τοὺς τριγμούς τοῦ πλοιαρίου μας καὶ ἀναβαίνοντες καὶ καταβαίνοντες μέχρι τοῦ κτύπου σφοδρὸς μᾶς ἀνέτρεψε σχεδὸν ὁλοτελῶς.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ σατανικοῦ τούτου στροβύλου ἐκρατούσαμεν δυνατὰ τὸ σχοινίον τῆς γλωσσίδος (souple), τὴν ὁποίαν εἶχομεν προλάβει ν' ἀνοίξωμεν, καὶ ἡ σφαῖρα βαθμηδὸν ἀπέβαλε τὴν ἀνυψωτικὴν δύναμίν της.

Τέλος ἐπιάσθημεν ἀπὸ εὐμεγέθη τινὰ κορμὸν δένδρου, καὶ ὁ Κ. Εὐγένειος Γοδάρδ δέει περὶ αὐτὸν σχοινίον, ὃ δὲ Δούης πηδᾷ εὐπετῶς κάτω καὶ προσδέει τὸ πλοιαρίον δι' ἐτέρου καλωδίου. Καὶ ἡμεῖς μὲν ἐσώθημεν, χάρις εἰς τὴν ἄκραν σερρέοιτητα τοῦ πλοιαρίου, ἀλλ' ἡ σφαῖρα διωκομένη ὑπὸ τῆς καταγίδος, προστέκρουσεν ἰσχυρῶς κατὰ τῶν δένδρων.

— Ἡ σφαῖρά μου! ἡ πτωχή μου σφαῖρα! ἔλεγεν ὁ γενναῖος ἀεροναύτης, ὅστις ἔβλεπε τὸν μόνον πόρον ἑαυτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του, γενόμενον ἔρμαιον μιᾶς ἀνοήτου τρικυμίας, ἣτις ὥμοσε φαίνεται νὰ τὴν κατακερματίσῃ.

Ἐπηδῆσαμεν ὅλοι ἐξω τοῦ πλοιαρίου διὰ νὰ βοηθῶμεν τὸ ἀερόστατον, καὶ μόλις μετὰ δύο ὥρας κατωρθώσαμεν νὰ τὸ πλαγιάσωμεν κατὰ γῆς καὶ νὰ κενώσωμεν τὸν ἀέρα ἐντελῶς.

Κάτοικός τις τοῦ μέρους ἔδραμεν εἰς βοήθειάν μας καὶ ἔσχισε τὴν ρινὰ του, λαμβανόμενος τοῦ σχοινίου τῆς ἀγκύρας, ὅπερ τὸν ἔσυρε διὰ τῶν χαμοκλάδων.

Ὁ ἐξῆς διάλογος ἤρχισε τότε μεταξύ μας.

— Ποῦ εἴμεθα.

Οὐκ ἦν φωνή, οὐκ ἦν ἀκρόασις.

— Εἰς τὸ Βέλγιον; — Ναί, γιὰ. — Γαλλία;

— Ὅχι, νίξ. — Μακρὰ — Ναί, γιὰ, νερό, ἐκεῖ, ἐκεῖ, κοντὰ, καλὸ καμράντ, καλὸ, γκοῦτ μπαλδόν, γιὰ, γιὰ, Γαλλία μακρὰ.

Ἐπειτα ἦλθον καὶ ἄλλοι ἰθαγενεῖς, οἵτινες μᾶς ἐθεώρουν, ὡς ὄντα τινὰ παράδοξα, ἀλλὰ βοηθοῦντές μας τοῦτοχρόνως, πάσαις δυνάμεσι, καὶ οἵτινες μᾶς ὠμίλουν εἰς τὴν διάλεκτόν των, τοῦ ἐξῆς εἶδους, ὡς ἀντεγράψαμεν αὐτὴν ἀπὸ τὰς εἰς τι ξενοδοχεῖον προσηρημέναις ἐπιγραφάς.

• Γκρούτε, Βένιτε, Βὰρ Μπόμεν

« Τὲ Γκίτες, Νόδρ-Δεστ, - Ζεέρ-Νάρπη δὲ Δορπλάετς

Τὸ ἐσπέρας τῆς ἐπιούσης ἡμέρας ἡμεθα εἰς Παρισίους, διελθόντες διακοσίας περίπου λεύγας ἐντὸς 24 ὥρῶν, θραύσαντες δένδρα διὰ τῶν σωματίων μας, ἰδόντες τοποθεσίας νυκτερινὰς παραδόξους καὶ μεταβάλλαντες ἀνεπαίσθητως δι' ἡγῶν καὶ ἐθίμων τῶν πλέον πρὸς ἄλληλα ἀντιθέτων. »

Ἐκ τῆς περιέργου ταύτης ἀεροπλοίας, ἔλλειπε μόνον ἡ παρουσία γυναικὸς τινος, διότι ἀπὸ ἐφευρέσεως τῶν ἀερόστατων, μία μόνη γυνὴ ἀνῆλθεν εἰς τοὺς αἰθέρας, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὡς εἰς ὅλας τὰς πράξεις τοῦ γυναικείου βίου, ὁ ἔρως ἦν ὁ παρακινήσας.

Ἐν Ἀγγλίᾳ κόρη τρυπερὰ ἤρατο νέου τινος, ἀσχολουμένου ἐπίσης περὶ τὴν ἀερόστατικὴν. Συντελέσας οὗτος σφαῖραν τινὰ, μίαν ἡμέραν ἀποφασίζει νὰ κάμῃ ἀνάβασιν, παρούσης ὁλοκλήρου τῆς πόλεως τοῦ Λονδίνου.

Μαθοῦσα τοῦτο ἡ μνηστὴ του, τρέχει, προφθάνει αὐτὸν ἐμβαίνοντα εἰς τὸ ἀερόστατον, καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ ἐρωτός των, παρακαλεῖ νὰ τὴν προσλάβῃ μετ' αὐτοῦ, θέλουσα, ἔλεγε, νὰ συμμερισθῇ καὶ τὴν εὐχάριστήσιν καὶ τοὺς κινδύνους του.

Ἡ γενναία κόρη, ὑπέκουσα εἰς τὴν ἡρωϊκὴν ἐκείνην αὐταπάρνησιν, τὴν ὁποίαν μόνη ἡ γυνὴ δύναται νὰ αἰσθανθῇ, ὁσάκις ἀγαπᾷ ἀδόλως, καὶ ὑπὸ προαισθητῶς τινος ἐλαυνομένη, προῆλθεν εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην, μὴ θέλουσα νὰ ἐπιζητή, θέλουσα νὰ συναπολεσθῇ μενὰ τοῦ ἐρωμένου της, ἂν τυχὸν τοιοῦτον ἦτο τὸ πεπρωμένον του.

Ὁ νέος ἀποποιεῖται, ἱκετεύει τὴν κόρην νὰ μεταβάλλῃ σκοπὸν, ἀλλ' αὕτη μένει ἀκατάπειστος, καὶ τέλος ἐμβαίνει εἰς τὸ πλοιαρίον, τὸ ὅποτον, ἀνευρημόμενον ἐνθουσιωδῶς ὑπὸ τοῦ πλήθους, ἀνέρχεται μεγαλοπρεπῶς εἰς τοὺς αἰθέρας καὶ βαθμηδὸν γίνεται ἀόρατον.

Τίς δύναται νὰ περιγράψῃ, ἢ νὰ φαντασθῇ τὰς συγκινήσεις ὅσας ἔπρεπε νὰ πάθωσιν αἱ δύο ἐρῶσαι ἐκεῖναι ψυχαί, μονοθεῖσαι τοιοῦτοτρόπως μεταξύ γῆς καὶ οὐρανοῦ.

Κατ' ἀρχὰς ὁ πλοῦς των ἦν εὐτυχής... ἀλλ' αἰφνης σφοδρὰ τρικυμία ἐγείρεται καὶ οἱ ἄνεμοι παρὰ σύρουσι τὴν σφαῖραν, τὴν ὁποίαν ῥίπτουσιν εἰς τὴν θάλασσαν... Δὲν ὑπάρχει ἐλπίς σωτηρίας... Οἱ δύο ἐρασταὶ βλέπουσι τὸν ἀφευκτὸν ὀλεθρὸν των, κλαῖουσιν μὲν διὰ τὸν ἄωρον θάνατον, ἀλλ' εὐλογοῦσι τὸν Θεὸν ὅτι συναποθνήσκουσιν ὁμοῦ, ἀτπάζονται ἀλλήλους τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν καὶ τὰς προσδοκίας των ἀνατείνοντες εἰς οὐρανοὺς, ὅπου ἐλπίζουσι νὰ ζήσωσιν ἀχώριστοι εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, περιμένουσι, καὶ δέχονται τὸν κρυερὸν θάνατον τῶν κυμάτων, ὃ εἰς εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἄλλου... Ἡ δυστυχὴς κόρη εἰς τὴν ὀλεθρίαν προαίσησίν της δὲν ἐψεύσθη!...

Τὴν 30 Ὀκτωβρίου ἐγένετο ἡ ἐναρξὶς τῶν Βουλῶν. Καὶ ἦδη, ὡς τὴν ἡμέραν τῆς λήξεως, ἡ Βουλὴ δὲν συνεκροτεῖτο ἀπὸ βουλευτὰς καὶ γερουσιαστὰς, ἀλλ' ἀπὸ Κυρίας... Πόσον ὁμως ἦσαν ἤδη ὠραῖαι αἱ κυραὶ αὗται. Ἦσαν ὡς τόσοι ἀστέρες λάμποντες εἰς τὸ στερέωμα καὶ οἰonoὶ πρὸς χάρμα ἡμῶν ἀνατείλαντες. Ἀλλ' ἂν ἔδυσάν τινες ἐκ τῶν ἀστέρων τούτων πρὸς ὦραν, ἀνέτειλον ὁμως δύο νέοι πλανῆται, πάντας τοὺς ἄλλους κατὰ τὴν λάμψιν καὶ τὸ κάλλος ὑπερτεροῦντες!

ΓΟΡΓΙΑΣ.